

[A. C. Meyer.]

nu dette Udvalgs Opgave at binde an med. Udvalget alene vil ikke kunne magte dette, men maa have Bistand fra anden Side, og der er visse Uhyrligheder i Forslaget, som maa fjernes. Men trods disse Vanskeligheder og til Trods for alt det, der saaledes kan være at tage op, og som vil give Udvalget et mægtigt Arbejde, anser jeg det foreliggende Projekt for det bedst mulige, der har foreligget for Rigsdagen i Retning af at have en vis Udsigt til at gaa igennem begge Rigsdagens Ting, saaledes at der endelig bydes os Udsigt til at faa dette Spørgsmaal løst paa en heldig og grundig Maade under Hensyn baade til Kunsten, Publikum og Statskassen.

Sneum: Hvis en eller anden udenforstaaende pludselig dumpede ned her i København uden forud at kende noget til det kongelige Teater og dets Virksomhed og læste de mange Angreb, der rettes paa Teatret, dets Ledelse og de kunstneriske Kræfter, som virker ved Nationalscenen, maatte han faa den Opfattelse, at det danske Folk og ikke mindst den danske Rigsdag nærmest var en Samling Taaber, fordi man overhovedet medvirkede ved Opretholdelsen af et saa slet og umuligt Teater, som de mange Kritikere søger at reducere det kongelige Teater til. Kritikken skyller i den Grad over alle Bredder, at man skulde tro, at der aldeles ikke præsteredes noget af Betydning paa Nationalscenen. Men saaledes er Forholdet da heldigvis ikke, og selv om Kritikken raaber ofte og raaber højt, tror jeg alligevel, at det store Flertal af det Publikum, som kommer i det kongelige Teater, og Flertallet af Rigsdagens Medlemmer erkender, at der i Almindelighed præsteres god Kunst paa Nationalscenen, ja, at der ofte præsteres endog ganske udmærket Kunst, som vi kan være glade for, og jeg tilføjer, ogsaa stolte af. Det kongelige Teater er ikke og skal ikke være hævet over Kritik, men der bør efter min Mening være Forstand i Kritikken. Hvis man skyder over Maalet i sine Angreb paa det kongelige Teater — og det forekommer mig, at mange af dem, der opkaster sig til Dommere over Kunsten paa det kongelige Teater eller Nationalscenen, gør det —, skader man Teatret og den danske Skuespilkunst i

det hele taget, og det mener jeg dog der bør protesteres imod. Vi er ikke selv i det lange Løb tjent med, at en overdreven og meningsløs Kritik uhindret flourer.

Det er almindelig bekendt, at den forhenværende Undervisningsminister Fru Nina Bang interesserede sig stærkt for at skaffe den ubemidlede Befolkning her i København Adgang til det kongelige Teater. Det er maaske ikke saa bekendt, at hun ogsaa beskæftigede sig med Planer, som gik ud paa at skaffe Provinsbefolkningen Lejlighed til at se Skuespilkunsten udført af det kongelige Teaters Personale paa Teaterscener i Provinsbyerne. Der er heldigvis ude i Provinsbyerne indenfor alle Samfundslag stor Interesse for at se god Skuespilkunst, og i Provinsens to største Byer, Aarhus og Odense, er der og har der i mange Aar været Teatre med fast Skuespilpersonale. Jeg tror ogsaa at turde sige, at der ved Teatrene i Aarhus og Odense præsteres endog meget god Skuespilkunst, Kunst, der kan staa Maal med, hvad der præsteres paa Scener her i København. Jeg mener ogsaa, det maa indrømmes, at de omrejsende Teaterselskaber, der gæster Provinsens Byer, gennemgaaende spiller godt. Alligevel mener man ude i Provinserne, og efter min Mening med Rette, at Nationalscenens kunstneriske Kræfter bør have en vis Forpligtelse til at rejse ud i Provinsbyerne og give Forestillinger der. Denne Opfattelse mødtes med Interesse af forhenværende Undervisningsminister Fru Bang. I Fjor Efteraar indsendte Aarhus Teaterforening, der er stiftet i 1918, og som har til Opgave ved Hjælp af kunstneriske Kræfter her fra København at faa fremført fremragende dramatiske Arbejder, der ellers ikke kunde opføres i Aarhus og andre Steder i Provinserne, et Andragende til Undervisningsministeriet om at faa Ministeriets velvillige Bistand til at fremskaffe et Samarbejde mellem det kongelige Teater og Provinsteatrene, saaledes at Kunstnerne fra det kongelige Teater for en rimelig Betaling skulde optræde ude i Provinserne. Undervisningsministeriet lod dette gaa videre til det kongelige Teaters Ledelse, og i Midten af December i Fjor forelaa det kongelige Teaters Svar, som Ministeriet sluttede sig til og sendte videre til Aarhus Teaterforening.

I det kongelige Teaters Svar, der er un-